

[Henry Christensen.]

tænkt os med ungdommens uddannelsesfond. Det havde måske også været parlamentarisk rigtigt, om dette forslag ikke havde sneget sig ind under udvalgsbehandlingen, men havde foreligget allerede ved lovforslagets fremsættelse, så at det kunne være blevet underkastet en almindelig førstebehandling i folketinget. Jeg har den opfattelse, at man her disponerer således, at vi vil komme til at arbejde dels med et sæt regler om børnetilskud o. s. v., dels med et sæt regler, der skal lægges oven i reglerne om børnetilskud, og som vil række op i de aldersklasser, der her er tale om. Det havde derfor efter vor opfattelse i det omfang, hvor de gældende regler om børnetilskud ikke slog til for de grupper, der måtte være tale om, været rimeligt, om man havde arbejdet med reglerne for børnetilskud fremfor at få en bestemmelse ind som den, man her har foreslået. Vi synes ud fra vor opfattelse, at for dem, der er i de aldersklasser, der her er tale om, er det ikke rimeligt at lave en sondring mellem unge, der går i 8. og 9. klasserne og realklasserne, og så alle andre. Jeg tror egentlig, det sagligt havde været rigtigt, om man, uanset hvor de pågældende søgte uddannelse, havde omarbejdet reglerne for børnetilskud fremfor at gøre det, man gør her. Når man henviser til reglerne om efterskolerne, mener jeg at man ikke uden videre kan drage konsekvenser fra de tilfælde, hvor forældre sender deres børn helt andre steder hen og ikke har dem hjemme. Jeg tror derfor, det er en forkert fremgangsmåde, man her har valgt. Derfor kan vi ikke medvirke til gennemførelse af bestemmelser som dem, der her er foreslået.

Det er disse særlige betragtninger, jeg mener der er grund til at gøre gældende her ved anden behandling. Jeg vil altså slutte med at beklage, at det faktisk ikke på noget af de områder, hvor vi havde særlige synspunkter eller ønsker, har været muligt at få blot en rimelig indrømmelse eller imødekommenhed, og sige, at man gennem den optræden, flertalspartierne har udvist, har brudt det samarbejde, der i tidligere tid har kunnet være om denne betydningsfulde lovgivning. Dette skal ikke camouflere, at vi også i mit parti fremdeles har den stærkeste interesse i og den mest positive vilje til at løse problemerne vedrørende ungdommens

uddannelsesfond, men det skal blot efter min opfattelse ske på et mere rimeligt og på et bedre grundlag end det, hvorpå regeringen egenmægtigt og egensindigt har villet arbejde.

Ninn-Hansen: Det er allerede blevet fremhævet af de to foregående ordførere, at uddannelse må betragtes som en så vigtig investering, at det er rimeligt og nødvendigt, at vi giver forslaget støtte. Det høje tings indstilling ses også deraf, at medens ungdommens uddannelsesfond for 6-7 år siden var på 1½ mill. kr. om året, er der nu i udvalget blevet enighed om at forhøje uddannelsesfondens midler til 63 mill. kr., hvortil kommer de 4 mill. kr. til gymnasiasterne.

Denne enighed om en så betydelig udvidelse viser, at det fra alle sider betragtes som en nødvendig investering at støtte ungdommens uddannelse. Ingen kan tage patent på at ville hjælpe ungdommen til at påbegynde og gennemføre en uddannelse, og ingen bør tage patent derpå. Afgørende for mit parti har det været, at vi erkender, at det er nødvendigt at give uddannelsen en prioritet af samfundsmæssige og konkurrencemæssige grunde, og vi anerkender ungdommens egen ihærdighed i retning af at dygtiggøre sig.

Når der er så udbredt enighed om målsætningen og fra alle sider i det høje ting er et ønske om at finde midlerne hertil, er mit parti, ligesom det ærede medlem hr. Henry Christensen gav udtryk for, forundret over, at et flertal afviser enhver forhandling om at nå til den bedste helhedsløsning. Jeg skal ikke gentage de bemærkninger, jeg udtalte ved vort lovforslags fremsættelse, om støtten til hjemmene og støtten til de unge, der har erhvervsindtægter ved siden af deres uddannelse. Det har været et klart mål for de to partier, der har fremsat forslaget, at vi ønskede en løsning, hvorved man ikke alene støttede dem, der kom og bad det offentlige om hjælp, men at man desuden viste interesse for dem, der selv ydede noget for at fremskaffe midler til deres uddannelse, til de hjem, der yder noget, men det har man altså end ikke villet forhandle om.

Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister og flertallet føler stolthed over, at man bruger magten så tydeligt, som det her